Ketabton.com

د موبايل يارانه

ليکوال: محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل یارانه ناول" ولیکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبیت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه یې راکړل، او له ناول سره یې تړاو پیدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کیسې دوهم پړاو هم ولیکم.

"د موبایل یارانه – دوهم پړاو" د مینې، امید، او د ژوند لوړو ژورو نوی داستان دی. دا ځل کیسه د واده وروسته مرحله ښیي، چېرې چې مینه له نویو ازموینو سره مخامخ کېږي.

خو دلته یوه بله خبره هم ده چې یادول یې مهم ګڼم. ځینې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ویب‌سایټونو کې پورته کړی. د لیکوال لپاره تر ټولو لویه ناهیلي دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وګڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي لیکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي.

"د موبایل یارانه" زما له زړه راوتلې کیسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د لیکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

—محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روژې مازیګر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لګیا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پاڼې ته. چې ګورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلې یې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې وو او بیک په کوټبند کې ځوړند وو".

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی".

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او کوټه مې په ښتن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولېږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی ".

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوي دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لګیا یم کالي پرېمنځم او روژه ماتی به هم تیاروم ".

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "ګرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم ".

ما زړه کې وویل: "رازه! لک تنګ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه .

ما ورته ولیکل: "نه ګرانه، مننه. نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کېږي".

کالي مې خلاص کړل.

دیک مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "ګرانې څه کوي؟ "

ما وویل: "دیک کوم ".

هغې بیا وویل: "څه پخوي؟ "

ما ورته وویل: "ګرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس لیږوګان بینډي پخوم ".

هغې وویل: "ګرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم".

شپه شوه، او یولس بجې شوي وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې وو .

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو ".

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کې ".

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟ "

خندا یې ولېږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ د پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما. یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دی؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګراني، او د خبرو باندې هم ګراني .

په موبایل کې مې د هغې نمبر راوړو او زنګ مې ووهلو. د "اوکې" کولو سره یې په کړس کړس وخندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په یو نالیدلې مخ مینین شوم .

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکې" کړ .

سلام ګرانه، څنګه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او خه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، ګرانه د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما وې رازه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ .

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي .

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداګاني مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم .

ما ورته وخاندل، هههههه .

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږي .

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوي؟

ما ویل، خو ربښتیا وایم، کنه .

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کو ، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جانه، زما موبایل کې روپې خلاصي شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلي، ته موبایل بند کړه .

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو .

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده .

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم .

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې .

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم .

جلۍ بیا وخاندل .

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم .

ویلې یې، وایه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایي .

جلۍ یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوي؟ جلۍ غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلۍ وخندل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سورۍ غځولي دي. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړي. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخندل او ویې ویل، " د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وی وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړي."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندیورک شم ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړیږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړیږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړیږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزیږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کړي

زه چې د ځان سره بغنیږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکاریږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړي وي، چې راغلې پښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په ادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه گرمه وه، موسیقي چالانه وه، او گډاگاني شروع شوې وې.

ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکې ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لگیا وو، هلکانو گډاگاني کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم وو، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښل، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سکریټې یې لگولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سکریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسیدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنګ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لگیا یم، گډا کوم."

ویل یې لک صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سیل یې کو."

د دې سندرې سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وایي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګید، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګریټ مې واخیست، ځښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس برېستنو هم ګرم نه کړې."

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ ځکنډلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم ځکنډم."

هغې بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسې."

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، ویې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خیر . دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پېژني او نه زه پېژنم. د خلکو خولو ته به څه گورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنگه دې، راکي سترگې دې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکاري چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننگرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غېږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غېږې مو ورکړې وو.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله گورو نو همدا خبره نازنین هم غبرگه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلي مې نه وي خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته کړاو شي.

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایې ما نوره هم لیونۍ کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دي چې د باران پسې پټې وگرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنگه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې گورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل داسي به چیرته وکړي او چرته به داسي شي

په نازنین هم نري نري لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دي لټوي

مونږ دواړو یو بل خه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړي ملګرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې هرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلي چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دي پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایې

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچګانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې څم

پخیر لاړ شي چې ورسیدي بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پري کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډېر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدي خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرلهپسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دې چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې امده او چمتو ناست اوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دي ناڅاپه، یو سخت ګړس شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په دربیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتي وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونه یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیم‌بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلې وو یو کس پري خبري کولي او بیا یې وویل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغوني چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې تل یې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کورته زنګ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې وګیدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګه ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غیږه کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کیږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو نا خوبې وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېږم، بیا نه وي چې ویښ شې او نارامه شې. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین **۲۳** زنګونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فرازه، لیونی کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فرازه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکې کړه.

ما وویل: "سلام، ګراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی یې چې داسې چلن کوې؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګراني، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستنې او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پریوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دې، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس ښښنه راته وکړه."

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې ادا کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کښېنستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تلی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، مور به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونې، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، ویې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "موري، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې موږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "موري، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاسیدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او ویې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې موږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بیا کښېنولم او احمد وویل: "فرازه، موږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګراني."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلګی یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا خه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چاچې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې یم هیڅ ارام مې نیشته هري خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبري کولي نو په ما مرګ تير شوي وو

خير دي يو څه وکه زه نوره بي له ستا ديدنه نه شم صبريدلي

ما ورته وويل نازنين نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظيفه تبديله کم

زه هم نور بغير له ستا د ديدنه وخت نه شم تيرولي که وظيفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به يو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنين زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ويل يې چې هرڅه کوي ژر يې وکه زه نور بغير له ستا د ليدلو وخت نه شم تيرولي

ما ويل سمه ده يوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم کابل ته

خه دا خبري پريږده کابلي اوس دي حالات څنګه دي

ويل يې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسي وم ما ويل که مړه کيږم

او رښتيا ته ووايه چې ستا کورني څنګه ده خه به درله خفه وي

ما ويل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه يې ويستل چې خه دي الله بچ کړي يې

نازنين وويل هو کنه په ما چې داسي مرګ تير شو نو په هغوي خو به خامخا تير شوي وي او وي نويل چې کابل کې دي څه کول

ما ورله ټوله کيسه وکړه خندل يې چې ځان دي په دروغو خلاص کړي

نازنين ويل ته د کور شميره دي راکړه چې زه دي مورجاني ته ووايم چې دا کابل ته زما ديدن ته راغلي وو

ما ويل خه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلي اوسم چې ته کابل ته بغير له اجازي تللي يې

نازنين وخاندل ته په دي عمر کې د ورور نه ويريږي

ما ويل هغې مې مشر ورور نه بلکي پلار دې ډير واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دي ځايه رسولي يو

په انډيوالې کې ملګرې دي او په غلط کار نو بيا نه مخ ګوري نه سټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وويل نازنين ما د درد ګولۍ تيري کړي لک ارام به وکم ته هم ويده شه ناروغه يې بيابه سباه خبري وکړو

ويل يې د غم زويه ماته خوب نه رازي

ما وويل سورت اخلاص ووايه او سترګي پټې کړه بيا وګوره چې څنګه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خداى پاماني وکړه تليفون مې قطي کړو او ويده شوم

سحر چې پاسيدم د کورنۍ نه مې اجازه واخيسته چې ځم وظيفي ته مور مې وويل نن هم پاتي شه چې سم خه شي بيا سبا لاړ شه هلته به تاته داسي خوراک څوک تيار کړي

ما ويل نه موري لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په روخصتي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخيسته او لاړم وظيفي ته

هلته چې ورسيدم نو ملګري مې ټول شول پښتنه يې راته وکړه او وي ويل

دفتر نه ځواب راغلي که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته يو کس ته ضرورت دي

ما ژر وويل زه غواړم ځان تبديل کم

ټول حيران شول چې ستا کور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ويل بس غواړم کابل کې د وظيفي سره څه نوري زده کړي هم وکم نو ځکه ځان پدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وويل کابل کې کوم کس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبديل کم خو که کيداى شي په فلانکي ځاى دفتر کې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ويل يې مونږ تاته خبر درکو منتظر اوسه

ماته به نازنين هر وخت ويل چې کار دي څنګه که ولي نه رازي

ما به ورته ويل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بيا درته وايم

بل اخير دفتر نه زنګ راغې چې سباته دي امده ګي ونيسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وويل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسايل واخلم سباه به حرکت وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خ ای پامني واخيسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وويل چې زما وظيفه کابل ته تبديله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وويل بلکل وظيفه مه کوه کور کې کينه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سباه مې خپلي جامي او ضروري شيان مې واخيستل او سيده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنين ته د ورتک نه وو ويلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنګه شو

کابل ته ورسيدم هغه ورځ مې دفتر کې تيره کړه دشپي مې نازنين ته ميسج وکړو سلام ګراني څنګه يې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه يې

ويل يې ډيري ورځې وشوي سبا ته ځم دشپي تر ناوخته مو خبري وکړي او بيا مو خدای ياماني وکړه

د نازنين پوهنتو او زمونږ دفتر سره نږدي وو

سهار په وخت پاسيدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو

پوهنتو ته لا د محصلينو راتک نه وو شروع شوي زه مخکي نه لاړم چې هسي نه نازنين رانه بي ديدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د يو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلينو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکين نه تيروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنين په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مينځ کې داسي ښکاريده لکه په ستورو کې چې سپوږمي روانه وي

ساړه هم وو چپتري يې د سيني سره کلکي نيولي وي

ما ورته ميسج وکړو سلام ګراني نن خو داسي ښايسته ښکاري لکه هوره کاش دي چپترو په حای زه واي او داسي کلک دي په غيږه کې نيوالي وي

ميسج مې ورته وکه هغې دستي موبايل ته وکتل ميسج يې خلاص کړو وي لوستو په ځای ودريده ګرده تاوه شوه ټول ماحول يې له نظره تير کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پيژني

چې کتل مې زنګ يې ووهو اوکي مې که سلام فرازه ته چيرته يې ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وويل هم ستا شاوخوا کې يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دکان خواته وګوره

چې وي کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکي رواني شوي

ما یې اوښکي پاکي کړي لیوني ژاړي ولي

ویل یې فرازه پریږده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوښکي دي

دي وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازني

نازنین منډه کړه راغله او زما د غاړي نه یې غبرک لاسونه تاو کړل زه یې په دواړو مخو ښکل کړم او کلک یې له غیږي سره ونیولم

ویل یې شکر چې بیا مې ژوندې او روغ ولیدلې خدایه شکر چې فراز دي یوځل بیا زما په غیږه کې راکړو

ما هم ترینه لاسونه تاوکړل او ښکل مې کړه

راته یې ویل ته کله راغلې یې فرازه

ما ویل پرون غرمه

ویل یې ولي دي نو بیا ماته نه ویل چې زه راغلې یم څوک داسي کوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه

ما ویل د هغه انګریزانو خبره سرفرایز مې درکو ځکه مې ونه ویل

ویل یې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې کاوو او ستا د غیږي بوي راباندې لږیده

په همدې خبرو کې وو چې یوه ډیره ښایسته جلۍ راغله زمونږ ټول مجلس یې په یو غږ سره ختم کړو

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

نازنين دا هلک څوک دي؟

نازنين ورته وويل زرغوني اوس چې دي وليدو درته وايم خو گوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نوميږي اصل کې د ننگرهار دي او زه ورسره مينه لرم زرغوني وويل نازنين ته پوهيږي چې ته څه وايي که کور کې دربانديې څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو ليونۍ شوي نه يې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنين وويل هو زه ليوني شوي يم او هغه هم د فراز د مينې مړه مې دي کړي زه يې په کيسه کې نه يم خو ته چاته مه وايه

ما ورله وويل زرغوني مونږ د يو بل سره مينه لرو ما د نازنين لپاره خپل ولايت کور کلي پريښود دلته راغلم زه غواړم نازنين خپله کړم ترسو جې د کور خلک يې پوهيږي له هغې مخکي زه ورپسي مرکه ليږم

نازنين وويل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه يې کو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنين ته په دي هرڅه خبر نه يې لاړ شه بيرته دي خپل کور کلي ته وگرزه

ما وويل زرغوني ولي زه انسان نه يم کوم کمې دي راکي يا مينه کفر ده چې مونږ دواړه يې کوو

زرغوني وويل نه فرازه ستا کې د هيڅ کمي نشته او نه مينه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنين ته وويل رازه چې درس شروع کيږي زو

نازنين په تلو کې راته لاس راکو او وي ويل فرازه خه دي کړي چې راغلې يي بيا ليدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

يو وخت يولس بجې وي چې نازنين پرله پسي اته ميسجي کړي وي ما بغير د ميسج له جوابه هغې ته دستي زنگ ووهو

نازنين موبايل اوکي کړو او د اوښي غوندې وغړمبيده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما ميسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وگوره څو ميسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکي دي زما پوزه پري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورله وويل ډيره ښښه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هيڅ مي موبايل ته پام نه دي شوي

نازنين وويل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکی هوټل مخي ته ولاړ يو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوي دواړه د هوټل مخي ته ولاړ وو سلام مې وکړو ويل يې مخکي شه

زه مخکي هغوي راپسي هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کيناستو ما نازنين او زرغوني ته وويل تاسو څه خوري

هغوي وويل ته څه خوري ما ويل زه قورمه او پلو

دوي هم وويل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وويل يو ټبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او يو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغوني ته وويل

زه او ته به يو ځای کينو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنين به دا سابه وخوري ځکه ددي فشار جيګيږي ديته نه پلو خه دي نه قورمه

ما سابه د نازنين مخي ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وويل نه تا اوس ناروغې تيره کړي د صحت خيال دي ساته دا پلو او قورمه هميشه وي خو صحت هميشه نه وي

ما زرغونې ته وويل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودي خوري کنه يخني به ورته وغواړم

نازنين ويل هيڅ هم نه خورم تاسو يې وخوري چې ماړه شي

ما ويل سمه ده چې کورته لاړي هلته به يې وخوري

ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنين له قصده زرغونې ته قورمه يا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډير خوند کوي نو په نازنين به ډير بد لږيدله د سترګو لاندې به يې مونږ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولې نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غبړ کو خاوري به زه بیل ورکم زهر مو شه څنگه په څلورو لگیا هستي

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل والکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاوري خوړلي

ما او زرغونې ورپوري وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده

رازه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دابه کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما ناونین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبري هم نه کوي

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوشتي یې ټول فکر دي راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکو ددي هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ځکه چې نازنین ته خه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ وو

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل اوکړو خو خیر زه به دي هم خوښه شم

ټیکسي راغله هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغې

ټیکسي راغله، هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "څنګه یې، زرغنې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانی له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دي کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د ټیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنګ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخوړله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلي ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګوڼه ډېره وه ورو ورو میکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکي کو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو زغملې د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلې یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سته ویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې یادولې

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلۍ سره خوراک نه دی کړي خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایې او خوشاله اوسې

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې رازه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولې

زرغونې نازنین ته وویل دې بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوې دې خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایې

زرغونې وخاندل ویل یې خه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلې یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شې کولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا خه کار نه کوي نازنین دي مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لک لک خو یې زمونږ خواته هم لږه

ما ورته وویل ټوله تاسو سره ده اوجداً خو روخ زما سره ده

وي خاندل او وي ویل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کینې نه خبري کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وي ویل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وویل خیر دي زما په خاطر که ته رانه شي نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ کولي شو یو بل وګورو

زرغونې ومنل ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دي راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیب کړي دا دروغ ولي وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږي

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ویل زرغونه پوهیږي چې زه ټوکي کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور خه وایه سبا به ته رازي

ما ویل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د لیلا خواته دي

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلي شه بیشرمې په چا مو وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې اړیکه قطې کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډېره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل ښنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابي جامې په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشداري لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

زرغونه ژر له خپل ځایه پورته شوه اشداري کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشداري کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلۍ یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که ربښتیا چیرته یې

اوس مې لکه په کورنۍ وژني

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازې ته زې او کله اشداري ته غلې پخپل ځای کینه زه لاړم

جلۍ حیرانه شوه فرازه ستا دې زما پسر قسم وې ووایه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه اوزم

ما ویل دادي لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلۍ نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلې زرغونې راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلۍ یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې ټوکې کوې اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې اوڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړي درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې اورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ګرځم چې څوک رانه شې هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کښیناسته، ځارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او ویې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګري هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورڼه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ پنځه خويندې يو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وويل: "ولې خپل ولايت کې ژوند نه کوئ؟"

ويل يې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پيدايښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وويل: "تازنين، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا ربښتيا دي؟"

نازنين وويل: "هو، دا ربښتيا دي. خو زما پلار يو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زاړې خبرې دي."

ما وويل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وويل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وايي."

نازنين وويل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بيا به دا خبرې وکړو."

ما وويل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو يو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وايي. که يې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې ميسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنين ژر پاڅېده، ماته يې وويل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې يو څو عکسونو د کيمري والا باندې واخيستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وويل: "زويه، کله راځې؟"

ما وويل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بيا مې خور تليفون واخيست. ويل يې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وويل: "انجونې کالې غواړې، بنګړي غواړې، ته دا شيان."

ويل يې: "نه، وروره، ته چې څه يادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه ياد کړي، دا مې د ادي لپاره غوښتي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. وکي مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلي و، خو ځان مې نانګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په طمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته induced وایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودي کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغونې، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکي سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړي مشي وکړه، او بیا یې د حجري ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجري ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دی ورور دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لړ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وویل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وويل: "بچیه، خبره د خوښی نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړیکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګوري او نه به مې غږ واوري."

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغې.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسي روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګې شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچو چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچو. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودریږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنين ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنين ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ويني او نه به يې غږ اوري."

زرغونې راته وويل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وايم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازيګر کلي ته ورسيدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شي يې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پريوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ويل، "فرازه زويه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پريوتی يې؟"

ما وويل، "هيڅ، ستړی يم، ما يوازې پريږده."

مور مې لاړه، زه بيا سلګو ونيولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ويل، "وروره، اوبه درته تياري کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسيدم او غوصه شوم ما ونه ويل چې ما په ارامه پريږدي فکر مې ګډوډ وو خو رمي ونيوله او يو څلور خپيړي مې په مخ وخله هغه کيناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونيوله پورته مې کړه غاړه مې ترينه تاوه کړه سلګو ونيولم خه ډير مې وژړل

خور مې راته وويل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووايه

ما وويل خوري ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هيڅ نه ديي شوي

خور مې وويل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه يې ليدلي ووايه خير دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وويل هيڅ نشته يوځل مې وويل کنه نوره غلې شه

دي وخت کې مې په زړه درد راغې کيناستم ما ويل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه يې راکړي ويل يې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هيڅ نه پوهيږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې غیږه کې کلک ونیولم ویل یې څه خبره ده ووایه

زما بیا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لري ویاله وه هلته کیناستم او په ژړا شوم چې وه خدایه دا دي په څه عذاب ککړ کړم ما داسي کومه کناه کړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولي زه د نازنین په مینه کې داسي ګیر کړم

هغه یې رښتیا ویلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصیب یې خوار شي په ورکړي مین شینه

نازنین تا ماته له اوله دا خبره ولي نه کوله

بل خوا زرغونې زنګونه او میسجونه کول چې یوځل خبري وکړه نازنین خه نه ده مونږ په شفخانه کې یو

زنګ یې راغې ما همداسي ژړل وکې مې که هغې چې زما غږ واوریدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ویل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړي وه نو تا خوبه ویلي وو تا راته ولي نه ویل چې نازنین کوژده شوي یایي بل چاته ورکړي اخیر ولي نازنین ولي یا الله ماته مرګ راکې نه یم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه یم

یو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه ټوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ویل څه وخت دي په ما څه شوي

کشرورور مې هم له کابله راغلې وو ویل یې ته پرون بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي یې

ما جیب ته لاس که چې تلیفون مې وګورم په جیب کې مه نه وو زه پاسیدم چې روان شم خو د تلو توان راکي نه وو ومې ویل زما تلیفون راکي

ورور مې وویل هغه کور کې پاتي دي

بیا مې د پاسیدو اراده وکړه ورور مې وویل ته اوس له کومانه راوتلي یې تاته د ارام ضرورت دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل اوس خه یم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو

ډاکترانو وویل اوس له خطري نه بهر دي خو خفگان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته یو سي

حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مي خور ته وویل زما موبایل راوړه خور مې موبایل راوړو دوه سوه زنگونه او میسجونه د څو نمبرو نه راغلې وو

خور مې وویل وروره د زرغونې په نوم یوي جلۍ درته ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس خه ده

خو ډیر یې ژړل وروره دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل او نازنین څوک ده او څه ناروغه وه

مامې خور طرفه ته په غوسه سترگې واړول هغه پوهه شوه او غلې شوه

دي وخت کې د زرغونې زنگ بیا راغې

ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وویل خیر ما یوازي پریږدي هغوي لاړل ما د زرغونې موبایل اوکي کړه سلام یې واچو

اوس څنگه یې فرازه

ما ویل خه یم اوس له شفخاني نه راغلو

خا ډاکترانو څه وویل

ما ویل خبر نه یم خو ورور مې ویل کوماته تللي وي

ویل یې د نازنین پوښتنه نه کوي

زما زړه بیا راډک شو په ژړا شوم ویل مې شکر چې خه شوي

خبري ورسره کوي

زرغوني غلې شه نوره ولي غواړي چې تکلیف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوریدو مې زړه ټوټه ټوټه کیږي که غږ یې واورم مړ به شم زه به هغه هیڅ کله هم ونه بښم هغې زما په زړه لوبي وکړي

دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچو.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ببنم. هغې زما په زړه لوبې وکړي،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازي ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتي نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتي نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ میین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتي نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتي نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغه نازنین ته ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلې وه

ستا به زما نه ګلیه کیږي

زه د رواج په زولنو تړې یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغوني نه مې چې خبري بس کړل، پاسیدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرزیدل خه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، موري، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخې پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټې په پوله کیناستم. مازیګري وو. طبعیت خپل رنګونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستۍ شعاعوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهړکن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا fresh کړه،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. ستړي مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته یې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورنه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که څوک روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونۍ برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه.

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غبږ وکړ: "ملگرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسې بنداارونه ډېر خوښ وو، نن څنگه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملگرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شي."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. گپ به هم ولگو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلي و. ورته ویلي یې و چې: "د هلک زړه مات شوی، گذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ویې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مورې ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او ویې ویل:

لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کیناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترگو ښه نه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې بيا په دې خبره غوسه شو او پاځېد. ويې ويل: "ته دومره پخپل سر شوی يې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې دربانديې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللې ونه شې!"

کشر ورور مې بيا هغه کښېنولو او ويې ويل: "لالا، خير دی. ته څه مه وايه. مور به خبرې وکړو."

مور مې وويل: "زويه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاريگره او سواداره هم ده."

ما وويل: "مور جانې! خبره د ښايست او بدرنگۍ نه ده، نه د سواد او کاريگرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه يم. تاسو کښېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاځېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه يا اته پيغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! څنگه يې؟ ناروغې دې څنگه ده؟ نازنين اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو يوازې تا يادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنگ وهلی و. هغې ته يې ويلي و: "مورې، دلته زما سره يوه ډاکتره جلۍ ده. موږ دواړه يو بل سره مينه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولايت نه ده. تاسو يې کور ته په جرگه لاړ شئ."

مور يې حيرانه شوې وه او ورته ويلې يې و: "زويه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنگه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه يوځای لوی شوي يو. هغه ماته د د ناحيدې خور په څير ښکاري. زه څنگه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلې و: "زويه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنگه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنگ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلې لور په زوريدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملگری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنگ وهلی و، ويې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملګري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښېښود.

مور مې په ویښتانو کې ګوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفګان دي ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جګړه کوې؟"

ما ورته وویل: "مورې، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې روانې شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او ویې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژړغوني غږ وویل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "موري، که څه راباندې وشول، ښښنه راته وکړه. که ته مې ونه ښښې، خدای به مې هم ونه ښښي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او ویې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کم‌عقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او کور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړ او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "موري، وګوره، زه څنګه ښکاري؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکاري."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه و وایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ویزه یې پرې وهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوج مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. زه د میسجونو لوستلو ته شروع شوم.

کله چې تر غرمې زما درک نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړې، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزه والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلې وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیرى درکوم، په زیرى کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیرى دا وو، هغه د تره زوى ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندۍ یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شې چې زه مړه شوی یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې وکې که چې یوه چغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنين زړه سلګو دومره ستړی کړي وو چې نور يې غږ نه شو کولی راته. ما بيا وويل: "نازنين، ګوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبري وکړه، کنه زما حالات هم خرابيږي."

نازنين، قربان دې شم، يو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنين زما غږونه اورېد، په ډېره تکليف يې وويل: "ته راځې؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيږم، خير دی، ته ځان بيداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبايل بند نه کړې، خبري کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاسيدم روان شوم، ټيکسي مې ونيوله. نازنين سره مې خبرې کولې. ما ويل: "نازنين، ډوډۍ دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږي ده." ما وويل: "نازنين، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ کړه: "بيراني راوړه، ددې ډير خوښيږي."

ما ډريور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بيراني ډوډۍ او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو خه کيده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبايل کاکا ته ورکه." موبايل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "کاکا، که بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پريږدي، تاسو دې کوټې نه اوزی."

هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخير راشه."

کور ته يې ورسيدم، ما موبايل کې وويل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه يې خلاصه کړه. د نازنين پلار وويل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پوري کړه. نازنين چې زه وليدم، منډه يې کړه او په غاړه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما ګريوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس کړه، خو اخير يې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولي داسې وکړل؟ ته چيرته ځې او ما پريږدې؟"

زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وويل: "ليونې، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازې پريږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ يم."

نازنين خه ځان په ژړا ستړي کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې يوړه، سر يې زما په زنګون کېښودو او اوښکې يې روانې وې. ما ورته وويل: "نور بس کړه، ليونې، او پاسې، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، اوږي شوي يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل يې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کېنیستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورگان راغلې. "ستړي مه شي!" يې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کینیستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنگونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به يې وي."

ویل يې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنگ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لاړ شه، خپلي وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل يې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لاړ نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنگ ووهه چې د مورجانې به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اوږي شوي یم، او نازنین به هم اوږي وي، چې وخورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اوږي کیږه، مه دا ورجي، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وویل: "خاوري پاک دي، د سهار نه په ژړا يې او پوزه پرې کشوي، ورشه، لاسونه دې ومينځه."

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "گوره، زرغونې ته بیا هغسې صتونه ونکړي چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاسم." ما او زرغونې وریپوري وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "خه، ته ما پریږدي، او زی، زما دې حالاتو ته هم نه گوري! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دې په ما زړه درد نه کو، هېڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وگوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیتي غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرې مینځله، د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټکري یې سم کړم.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبري کولي د نازنین پلار هم راغې او کیناستو خبري مو شروع کړي ماته یې د خپل وراره کیسه وکړه چې دغسي کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دي اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایي چې دا په دي کار خوشاله دي خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هیڅ گنهگار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتي شوه د وراره مسله دي

هغه د هغې حق دي دا ډیر غلط کار دي چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هري پيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملګري پخپله وټاکي په دي کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګاني او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنین پاسیده پلار ته یې وویل دا پري نږدي چې لاړ شي همدلته یې پاتي که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به مې په طمعه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسي کار ونکړي لاړ نه شي زه به دي ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتي کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا رازم ګورم دي

نازنین وویل نه فرازه ته نه رازي بیا

هیڅ چیرته نه شي تللي

که بیا هم نه حساریږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نو نازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکي کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا ولاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک لیار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لیاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. څیرې کوي یې، سوزوه یې که، که له ځان سره یې ساتې."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترگو یې اوښکې روانې شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به یې وي."

د نازنین پلار او کورنۍ یې ډېر ټینگار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پامانې وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسیدم. ورور ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ویې ویل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووایه چې مور مرکه دروړ.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینۍ سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیږي.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دي کره لاړم. چای یې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا ککه دي خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وگورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار یې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه یم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کینه چې بیا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تختېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان ستړی کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمي راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

گناه دې خپله ده او سزا یې مور ته راکوي. ولي، فرازه، دا په تا څه وشول؟

مور خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "ټن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترگې مې له اوښکو ډکې شوې او وې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زمونږ نه واخله. مونږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وگورئ، جلۍ وگورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وگورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنگه چې فراز خوشاله وي، مونږ هم خوشاله یو."

ددې چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاسیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وروړته وویل زویه خفګان پرېږده دا ددوي ژوند دي پرېږده چې دوي خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور زرور غواړم او کوم به يې

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جريان کې څو ځل د نازنين پوښتنه کړي وه خو بيا مې ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنګه يې اوس د طبعيت څنګه دې

ويل يې خه يم د خان صيب زويه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

خه کورنۍ دي څنګه ده فرازه

ما ويل شکر دي خه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه خه نه يم

نازنين وليکل الله دي خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره يې وهلي

ويل يې چې ته څنګه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبيره يې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړي وه چې خداى دي زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګي له اوښکو ډکي شوي او راته يې وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډير خفه شو او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وي ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغې.

زنګ مې اوکي که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما وړل راوړل وژړیدم زه ستاسونه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستي د یو ساعت نه زیاد وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنګ دي نه واي وهلي اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسي په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دي غریبي ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایخي وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر مې د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې خه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګوري

په دي خبري زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې ورورہ ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولي ځواب نه راکوي

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډې بلال ته یې کوژده کړي شپې ته یې د شیرین خوري پروګرام دي ټول کلیوال یې داعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي ګپ مو لګولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فرازه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدي زنګ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسیږم درپسي

ما وویل نازنین دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنګه وکو شپې ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنګه کوي زه خیر دي مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تیاري وکړو دولس نیمي بجي وي چې نازنین دي ورسیدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنی مې ورته سترې مه شي وویله، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ویې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تږي شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ویې ویل، ته ځې که لرګي درپسې واخلم!"

خور مې په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یې یو څه حجري ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې د ورور فکر یوسل او اتیا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچیچلې او پاڅېد. ویې ویل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپېریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه ګوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وویله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ویښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمیږې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې ورور جانه؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړه."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ویښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخندل او ویې ویل:

"فرازه، دا ویښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې څنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور مې یوه لغته راکړه او له ویښتانو یې ځوړند کړی وم!"

نازنین او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ویښتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هیڅ، صرف دومره مې د نازنین پلار ته وویل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنین په لیدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بیا یې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا یې راکړه."

هغوی بیا وخندل. خور مې وویل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان یې نه یې وهلی!"

نازنین وویل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو ولید چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بیا مې وویل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بیا یې هم ولیدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنین غبر وکړ: "دا بېچاره خو لګیا ده، که ته یې کار ته پرېږدې! راغلې یې او د مشر ورور غیبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژیړ شو. ورور مې وویل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کینه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بیا دې کور کې ونه وینم، رزیله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او میرویس کاکا خبرې کولې، چې کټل مې، ورور، خور، نازنین او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کیناستو ډوډۍ ته. ورور مې وویل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنین مې مخې ته شوه. ما ورته وویل: "رزیلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خیر دی، نشته!"

نازنین وویل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نیت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وویل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بیا راخوشې وي!"

مالګه مې واخیسته او لاړم. ورور مې بیا وویل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بیا لاړم، چاقو مې راوړ. ویې ویل: "لاړ شه، لړه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ویې ویل: "لړې وریجې راوړه!" وریجې مې راوړې، قراري یو ځای ته کېناستم.

میرویس کاکا وویل: "راشه فرازه، زمونږ سره ډوډۍ وخوره."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وویل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پیل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وویل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بیهوشه کېږم."

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړی جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړی یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چیلۍ ته مې لاس کړ، تخته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خوري، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازدیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه هستي، تش به ورته ګوري! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وويل: "هرڅومره چې ماړه يو، ستا له کسته يې شکو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه هستي! گوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو گوزاره کوي. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

درياړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوبنې ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديگر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديگونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجي هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملگرو ته وويل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنگ وواهه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټکري په پلو کې مالگه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونه په پټو کې بادرنگ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "موږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنگ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

زرغونې زما خور ته مې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولۍ سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنگه دومره لري لري گرځې؟"

ما وويل: "د غم لوری څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دي ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانگې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. ورېندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د څانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانګې پسې به ژبۍ شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چېرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوی؟ په ډېرو سختو کې یې نه دی ژړلی، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکړل مړوندونه..."

وې ليدم: "قسم دی ياره، وې ليدم!"

دې نغمه پسې يې د ملنگ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او تپې شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر يو به نمبر په نمبر پاځېده او ګډاګانې به يې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنين پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سيل هم شروع و، نازنين ورته عجيب عجيب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت يې تېر و.

موږ هم ميدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتڼونه مو کول، چې نازنين زنګ وواهه. ما اوکې کړه. ويې ويل: "فرازه، زه په بام ناسته يم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته يې سيل بند شو، چای يې وڅښل، بيا يې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وويل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولين نگاه تو ای نازنين دل باختم

ای کاش نمی‌ديدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وويل: "په همداسې ترڅ کې زه يوه پښتو سندره وايم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونيوله، ما مايک واخيست او شروع مې کړه:

په اولين ليدو مې تا، ای نازنين زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه ليدلی، زړه مې په تا بايللی دی

په اولين لدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پريوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دي کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوي نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته ښاپیري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جیبه راویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دی. نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "تن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلې وو. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولي وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل "څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دې."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وايې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کټل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترځنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستې وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرڅا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرڅا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرڅا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرڅا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووایه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخول، خور او وریندار مې حویلۍ پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "موري، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را یې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاسه، زه د شیدو چای جوړوم."

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لګو کار دی، سترګې به دې اوسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شی ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او ویې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنين مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وويل: "جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وويل: "نه، زه اوس هندو يم چې دې راته 'لالا' وويل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې ځگه شوه.

مور مې وويل: "فرازه، ورور به دې څه وايي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وايم ځکه چې نازنين دې دلته دي، خو وروسته به گورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنگ مې تک زېړ شو. نازنين هم راغله او په خندا يې وويل: "هو کنه، مور جاني، زرغونې هم خندل. فراز رښتيا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وويل: "نه، موري، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل يې او راته يې وويل چې سندره ووايه."

د نازنين مور په مسکا وويل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونيولو. فرازه، ډېر ښايسته غږ دې دی، ډېرې ښايسته سندرې دې وويلې. ډېره مزه يې وکړه."

مور مې په خندا وويل: "بيا شرمېدلې نه چې 'نازنين، نازنين' دې ويله."

نازنين وويل: "هو کنه، د ټولو کليوالو مخکې يې زما نوم اخيسته، زه يې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هيڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وويل: "زنچو ته دلته ما لېږلې يې که دوکان ته؟"

د نازنين مور وويل: "زويه، موږ ورته وويل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنين هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وويل: "وروره، زه به حجري ته لاړ شم، مېلمانه يوازې ناست دي."

ورور مې وويل: "ورک شه له سترگو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنين مور ته وويل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر گران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازنين په خندا کې ورور ته وويل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لايق دی!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کېږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلاڵ ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کېږي. چې مو کتل، نازنین دي هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوي؟ دیگونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او ځوړند کړو، هر څنگه چې دیگ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړې؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانگه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

ورور مې په موسکا وویل: "ډگروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتگ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړي واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه گورې، ډگروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښېږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیانې راوړم چې دیگونه باندې کړي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د ملی پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځي چې زو، دیګونه پاخه کړې."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخول شروع کړل.

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي کښېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دي. نازنین دې ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکو، غرمه کېږي."

دریواړه لاړل ترکاري پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کښېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین ته مې وویل:

"نازنین، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وویل:

"هغه څنگه؟"

ما ویل:

"ځکه چې روش ته گورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږې که نه؟ دي بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وویل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وویل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وویل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وویل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وویل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وویل:

"څانگې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل:

"تاته يې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنکۍ مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاسه ودېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ویې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینګار کاوه چې غر ته خېژو. ما وویل:

"ناوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو ښښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کښېنول."

ما وويل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره ویست."

ما فرهاد ته وويل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

ویې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ويل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وويل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وويل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډیره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانډې د ستار او منګې سیل وکړم؟"

ویې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

ویې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلۍ ته یې لاس کړه، "ډارک یې، ګوزار به وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وخې."

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجري ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوېندو وویل، "موږ یې هم کوو." ما وویل، "راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړي. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمري وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "تیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره یې او هغې ته وګورې نو ورخطا شې."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وڅکنډلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسیدم لاړم ویل یې حجري ته اوبه راوړه دشپې یولس نیمې بجې وي

بیرته راغلم نازنین دي ته مې وویل تاسو لوبه وکړي زه ځم حجري ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دي مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجري ته خه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه همدلته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي ميرعلي كاكاا د فرهاد پلار راغې لمانځه ته يې پاسولو

زه هم پاسيدم لاړم كورته چې كتل مې ورور مې او ډگروال صيب لمونځونه كړي وو ديره کې کټ کې ناست وو

ورور مې وويل ته لکه دشپې كور کې نه وي او ځان دي رسولي وو

ما ويل وروره فرهاد راپسي دشپې زنگ ووهو ځکه لاړم

خه ورشه لمونځ درنه قضاء كيږي لمونځ وكړه

لمونځ مو وكړو د چايو نه وروسته مې ورور كورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازي پاتي شولو

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه د مېلمه پالني نه دي ډيره ډيره مننه ډير زياد خوشاله شوم چې ستاسو كورنۍ مې له نږدي وليده

ما تاسره يوه وعده كړي وه زه به دي ورور سره خبره وكم

ما ورته وويل كاكا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لا نه دي كړي او تاسو هيڅ چيرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره تيروي

پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درزو ستاسو كورته او دا خبره هلته كوو

ميرويس كاكا وويل نه بچيه كور مو تش پريښي مونږ نور ځو بيا به كه خير وي درشو اوس خو مو كور وليدو

لنډه دا چې حركت يې وكړ

مور مې ټولو زنانو ته جامي اخستوي خور مې نازنين دي ته بنگړي اخيستي وو وريندار مې هم ورته څه اخستي وو

چې تلل د نازنين او زرغونې سترگي له اوښكو ډكي وي زما خور لپاره

نازنين موقه پيدا كړه ماته يې وويل فرازه ته به دي كورنۍ كله راوړي مونږ كره

ما وويل راتلونكي هفتي ته درزو فكر مه كوه او نور دا غمونه هم مه كوه چې بيا خرابيږي

څوک نه وو كلكه غاړه يې راكړه ښكل يې كړم راته يې وويل زه به دي په طمعه يم.

ما وويل سمه ده اوس روانه شه كوټي نه اووزه چې څوک رانه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکي شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پامني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستي وو او ماته یې خوزو

چې کله هغوې پنا شول زه هم کورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم شوې اوسی

خپلې کوټي ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دې څنګه خاموشه او بي خونده شو د نازنین دي په تک

ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبري وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنۍ یې هم ډیر خه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صیفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندو څومره په تربیه وي څومره اخلاقې وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به یې کولي داسي معلومیدي لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبري کولي او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اوري کوټه یې جوړه کړه ما وویل رازه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټي ته لاړو ورور مې ورېندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صیفتونه او خبري یې کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې وويل موري اوس مو څه خيال دې نازنين او کورني خو مو وليدله ډير خه خلک دي نازنين هم خه او قابله جلۍ ده نو ښنگه جرگه ورپسي نه ځي

ورور مې وويل فرازه ته څه وايې لاړ شو څه خبره خو به يې له کورني لخوا يې پيښه نه شي

ما ورته د نازنين د پلار کيسه وکړه

په ميرويس کاکا نازنين ډيره گرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مينځ کې راغلې خبره خفگان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنين حالات ډير خراب شول اتا شفخانه کې بيستر وه

بيا چې زه خبر شوم کور ته يې لاړم نو پلار يې راته وويل چې فرازه بچيه د هلک کورني ځي د جلۍ کورني ته په جرگه

که ته غواړي زه به ستاسو کور ته د نازنين په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چيرته مزه کنه نازنين مړه کيږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنين پلار راته وويل چې بچيه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د نازنين خبره ختمه کم

ما ورته وويل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کيږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځي

ورور مې وويل ډيره نره او د پښتو خبره دي کړي چې تا کې دومره سړيتوب له کومه شوه په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وويل فراز خه خبره کړي تر هغې به مونږ هم ځانونه تيار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وويل موري زه به د نازنين پلار سره خبره وکم که ويل يې مشران راولي يو به يې سو کنه مونږ به يوازي بيا لاړ شو

ورور مې غوصه شو اوس داسي بي پښتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د ميرويس کاکا سترگي جيگي شي هم د نازنين او هم خلک خبر شي چې سبا راته پيغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل سمه ده ښنګه چې ستاسو غوښه وي

زه ديري ته ووتلم کتل مې نازنين ميسج وکړو

سلام فرازه ډيره خفه يمه هيڅ مې نه ته او نه ستا کورني له سترګو لري کيږي

زړه مې سم تنګ دې دا وخت به ښنګه تيريږي

ما وويل زمونږ ټوله کورني هم خفه ده او اوس يې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدي خبري يې کولي

نازنين وويل خا سه يې ويل کله به رازي

ما وويل راتلونکي هفته درزو سره د مشرانو

ويل يې خير دې ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډير تنګ دې

ما ويل سبا نه کيږي دلته به د کوژدن لپاره تيارې نيسو کارونه دي دا خلاص کړو

ويل يې نو دا هفته به ښنګه تيريږي دا خو ډير وخت دې

ما ويل په تليفون زنګ وهه خبرې به کوو

خه نازنين زما ملګري راغلل زه نور ميسجونه نه شم کولې چې دوي لاړل بيا خبري کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کيناستو

فرهاد وويل ميلمانه دي لاړل

ما وويل هو لاړل اوس مې ورسره خبري کولي لا نه وو رسيدلي لاره کې وو

بلال وويل فرازه رنګ نه خو داسې معلوميږي لکه چې خفه اوسې

ما وويل نه خفه نه يم ورور مې راته خبري وکړي هغې خفه کړې يم

چې کتل مې ورور مې هم راغې

ويل يې فرهاد او بلاله تاسو مو يو اته ملګري د بنډار خبر کړي راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده زو کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو خوشاله شول او ويل يې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه يې او بهانه کوي ورور

ورور مې وويل دا بې شرمه شرميږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وويل چې يو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وويل مټيان او ميوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وويل د کوژدې ګل او چاګليټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شي چې هغې خلکو ته مو سترګې جيګې شي او بيا ګيله ونکړي

ټولو وويل چې نه مونږ چې څه وويل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونيولو ورور مې د کلي ملک ملا او يو شپږ سپينږيري نور هم خبر کړل په سبا يې ما د نازنين پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه خلکو ته تکليف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشي د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاکا پريږده چې درشي ستا سرلوړی به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړي وه غواړه

ويل يې سمه ده بچيه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډير سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنين زنګ ووهو اوکې مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې رازي ځانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به ځوک پاتي کیږي چې ځانګه دړړو

ځانګي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کیږم زه د نازنین او زرغونې پسي خفه شوي یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه ځانګي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ یې له نږدي واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیک که

نازنین ځانګي ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبي شوي یم درپسي که کورته ځوک نه پاتي کیدل نو فراز پریږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوري

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له ځانګي نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولي شم خو ځانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دي وګورم

ویل یې وبه ګوري ځانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب رازي

ویل یې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ویل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخاندل ورور مې وویله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلي چې شړې مې

ورور مې وویل هغې ته چیلۍ نه وایې خر وایې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسې خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکې نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همددا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل یې کاکا مې راغلې لانجې کوي ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوي

اړیکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلي وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وویل سمه ده لاړ شه که کار ډیر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

ملګرو مصروفیت مې بیخي زیاد دې دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره یې وخت نه لرم ښنه کوې

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتي ورته بنده که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسې نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مې سترې مه شې وکړه او کیناستو. هغوې خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل: "نازنين مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې يو وانه خستو نو په بل يې پلورې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونډه هم نه ده چې د يو زوی د مرگ نه وروسته يې بل ته واده کړې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پيسې دې پرې ورکړې وي."

بيا مې وويل: "ستا زوی يو ښه انسان دی، هر څه کې خپله گټه مه گوره. ودې کتل چې هغې څانته ډاکتره پيدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنين بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غيرت نشته، ډېر بې غيرته پلار يې. که په تا کې غيرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو ميرويس کاکا د ټول قوم مخکې وشرمو او لور دې پرېښوده."

ميرويس کاکا وويل: "وروره، ته زما مشر يې، هيڅ نه شم درته ويلی څکه زه شرميږم. بيا زما کور ته په دې نيت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا يې دستمال يا کوژدن ده. نو له تانه هيله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنين وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه يم چې يو به مې گوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فيصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنين تره په غوصه شو او د نازنين د وهلو په نيت يې لاس اوچت کړ. ما يې لاس ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، خير دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فيصله خپله وکړي. ته ورسره ولې څان کم عقل کوي؟"

د نازنين تره ودرېد او ويې ويل: "زه گورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بيا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کينه، دا د کور خبره ده، خفگان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه گورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنين دستمال واخلي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته غوصه راغله او ومي وويل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنين پلار وويل: "وروره، خبره غيرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنين تره وويل: "ته وکه، چې زه تا گورم څنگه يې کوې."

د نازنين پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکليټو پاکټ راوړه."

د چاکليټو پاکټ يې راوړ، او ماته يې په لاس کې راکړ. ويې ويل: "فرازه، بچيه، مبارک دې شه، نازنين مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ويسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بيا راغلم کوټې ته، د نازنين تره د نازنين پلار ته مې وويل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو د دوښمني خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وايي،

د نازنين تره وويل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وويل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کينه، زاري درته کوم، ډېره دې نيسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنين زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شريکه تيره کړو."

سړی څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنين پلار ته وويل: "کاکا، نور ورونه او ورېرونه دې خبر کړي؟ د نازنين ماماگانو ته دې ويلي؟"

ويې ويل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسيږي. بچيه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچيان يې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راورسيږي او به يې گورې، ډېر ښه اولادونه يې دي."

ما وويل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپينږيری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تياری وکړو."

د نازنين مور وويل: "زويه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وويل: "امر کوه، مورجانې."

ويې ويل: "زرغونه او نازنين دې غواړي، د سبا لپاره يې څه پکار دي، هغه درته وايي، په کوټه کې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لکه خو مانه وشرمیږي، دومره هم نه گوري چې زه ولاړه یم."

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږي، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنگه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیارئ وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نوري هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره یو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یو څه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوې نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وویل: " چې زه زم کورته بیا یې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنین یې راته راکړ.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افریں!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجري ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تک پلان جوړ کړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "ما مشرانو ته ویلي چې د سهار لمونځ مو وکړی، زموږ دیرې ته راشي، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وویل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملګرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ویلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتک پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وي نو خه دې، کنه موږ نورې موټرې نیسو."

هغوی ویلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغیر د روپو، میاشت درسره هلته تیرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زمونږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکي یې خپل ورونه وریرونه او د نازنین ماماګان او د ماما بچي مونږ سره معریفي کړل

چای سره د مټایانو کلچو او کیکونو سره راغې چای مو اوڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمي ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وویل

میرویس خانه ته خو پوهیږي او خبر یې چې مونږ د څه لپاره رغلې یو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بیرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کیږي

مونږ راغلې یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنۍ زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خیګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولې وکړې

فراز خو ته هم خه پیژني ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رشته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانی وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگاني ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهيدي لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ايله تر ماښامه ورسيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښنو بیابه لاړ شي

میرویس کاکا په شین زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړو یو هنرمند راوړ او سیل وکړو

ورور مې ورپسي غوصه شو وي ویل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جنې کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړي هرڅه چې کوي وي کړي

میرویس کاکا د ورور خبري مې واوریدي ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودي کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دي وخت کې ماشوم راغې ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ویل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکي په چوکي کیناستم ورته مې غلي شان وویل لک د خفګاناو د ژړا تمثل وکړه شرم دي خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میړه نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مي راته سټ کې په قلاره ګوزار راکړو ولي یې ژړوي ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غبر کړو سمه ده موري که په ژړا ددي ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلي درته په ګوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په ګوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړي مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

شربت مو یو بل ته ورکو زه ترینه پاسیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجري ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه یو بده به وي

زي تاسو داسي وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به خه شي مامي کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دي مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین ځنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا خه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیوني لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږي خو نه

ویل یې ووایه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلي که دې خوښه وېې تا به خپل وړوکي وروړته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستي

زرغونې وخاندل ولي لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دې چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډیره خوښه ده ټول د یوبل نه دیر مینه ناک او خه هستي خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتي برخه بيا

ملگرو ډيره ښښنه کوي کارونه ډير دي سم نه شم کولې چې کيسه په وخت له تاسو سره شريکه کم يو سر او سل سوداوي دي ښښنه راته کوي

يادونه وکم چې دا يوه ناکامه مينه ده چې خپل مرام ته نه رسيږي هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نيمگړي پاتي کيږي

زرغونې وويل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنين غږ کوي چې څه وايي." نور مو پېغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسايل ميدان ته راوړل. د نازنين دي کور داسې و چې مخې ته يې لويه حجره او انگړ و، او د کور لپاره يې بيله د موټر لاره هم وه، او شاته يې کور و. موږ په انگړ کې سيل شروع کړ، څکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسيقي شروع شوه، فارسي سندرې يې وې، پښتو به يې سمه نه شوه ويلی.

کليوالو ملگرو کور ودان، پروگرام يې ښه گرم کړی و. گډاگانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پيغام رالېږلی و: "فرازه، دروازې پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. ويې ويل: "د غم زويه! نه دې زنگ وهلو او نه دې پېغام وليږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې يې متايي نيولی و. او په خوله يې که راته په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې يې کړه، نيم متايې ورته ورکړو او کلکه مې په غيږه کې ونيوله. د څمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او گرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به مې مړه کړې وای!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. ویې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملگرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملگرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلی د مینې په دام کې گیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رگ د پشیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پشیان چې یو ځل اوږه ووهئ، بیا نه هېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه هلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دې، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتي. یواځې به خپلو خوایشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولوېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وگورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او ویې ویل: "ها، زما پشی خاونده! اوس په پشایي کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او ویې ویل: "زه څم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایساره کړې. هلته به مې ملگري وایي: 'دا څه وشو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترگو لپاره'، دا به ووایې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واوري."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموي مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پيغام وکړ: "فرازه، مور ټول ستا په انتظار يو. پاسه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

اى زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوى کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مينه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خداى دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

اى زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغى، راته ويې ويل: "ميک ماته راکړه." ميک يې واخيست او ښه شيبه ټپې يې وکړ. ډېر خوند يې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې ځانګه پرېږدي، يو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي ځانګه دې پاتې شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کلیوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کلیوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که څانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خیر، مراسم چې تېر شي، زه به یې خپله راوړم. څانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زیاته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "که زه لاړه شم، د نازنین به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا یم!"

په دې وخت کې د نازنین پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنین مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کیناستو. د نازنین پلار زما ورور ته وویل: "تاسو خو خبر یاست، نازنین پوهنتون وایي، او دا یې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وویل: "میرویس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنین د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وویل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هیڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د ویاړ خبره ده. ته خو یو کال یا شپږ میاشتې یادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه بږده، ولې مې زوروي!"

مور مې راته غاښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او ویې ویل: "ورشه، نازنین سره دي که ترې اخیستي شي، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

ویې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډبولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دي اخستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیر سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غبر یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا ځواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غبر وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې‌کاره خبرو ته."

نازنین وخندل او ویې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، منوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له ځانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل ځانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. ځانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غبر وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوږلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

ځانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، د منوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې ځانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دي راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښایه، چې وي، ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، ځانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو ځانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې مور ته وويل: "دې دله ته بستر وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وويل: "مورې، يو څلور جوړه جامې او هغه چمپر مې هم کېږده، هلته يخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه يې ونيولم: "ته په سړيتوب نه پوهېږې، ته وخل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووايې چې لاړ شه، مياشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زيات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستا نيت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وويل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوې، تېرې به يې کم."

ورور مې وويل: "نه، مازديګر بيرته راشه."

ما وويل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانګې له کور نه هم يو څه واخيستل، ښار کې يې هم د زرغونې، نازنين او د نازنين دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخيستل، او روان شوو.

نازنين زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وويل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسېږو."

نازنين وويل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وويل: "سمه ده." موبايل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنين کره ورسېدو. د نازنين وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، يوه په منډه شوه او چغې يې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شې وکړه، نازنين پټه شوه.

ما د نازنين مور ته وويل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. سترې شوی يم، يوه شېبه ارام کوم."

د نازنين مور وويل: "زويه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بيا ارام وکړه."

دننه د راتلو يې وويل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چېرته به نازنين ووينم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کيناسته. څانګه لاړه د نازنين خواته. د نازنين مور بهر ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو څانګه غوښتې وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغونې ته یې وویل: "لوري، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه زه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته ښښنه وکړه، شرم دې خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په طمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او څانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګلاس و، زرغونه او څانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوږېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړې مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړی مه شي مو وکړه، ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه ورېړې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، مورې ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، مورې درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، مورې سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنين پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ويده کېږم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ويده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ويده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وويل: "تاسو هم لاړ شئ ويده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوې وويل: "سبا د غرمي نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ: "زه دې په طمعه يم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخاندل او ورته مې وويل ګراني ميرمني زه ويده کيږم او ته هم خه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولي ټوکي مې کولي رانه شي

ميسج يې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وويل نازنين اوس په دې خبرو ته نه پوهيږي خو يو وخت بيا داسي رازي چې دا کارونه درته پيغور جوړيږي همدا خوره ځانګه چې اوس دربانډې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پريږده چې ددې موبايل د خبرو هم پيغور درکوې

همدا خوره زرغونه يوه ورځ ددې کارونو پيغور درکوې

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه يا ددې خبرو پيغور درکړې زمونږ ټولنه کې داددې خبرو ډير پيغورونه دي

زه چې ځانګي ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فاميل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پيغور درنکړي

نازنين وويل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وويل نه نازنين زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د ځانګي په موبايل به يې وايو

سمه ده خو يوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وويل نه مه رازه خداى مکړه د کورنې کوم کس دې ونه ګوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتي کيږي لک پام کوه

خه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درزو يوه شيبه به کينو

ما وويل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډير اخطياط کوي

هو زه له تانه نه خفه کيږم چې ته کور کې مانه پټيږي دا خه کار کوي زه تاسره هسي ټوکي کوم چې دا دې او هغه دې

نازنين ډيره خوشاله شوه او په پيغام کې يې ډيري دعاګاني وليکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل يې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږي نه شي

ما وويل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ويده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چای تيار دې چا وځښه

پاسيدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پرمينځه لاړم چای مو وڅښو زرغونې وويل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چيرته لاړ نه شې

ما وويل ما دې دواړو وړو ګوډيانو سره وعده کړي چې دوې چکر ته بيا يم تر مازيګره خو همدلته يم بيا به وروسته ګورم

زرغونې وويل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پله چکر ووهه

ما ويل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم يو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ويل زم ورور مې هم وګورم بيا زمه کورته نه يې شم بيا کتلې

ځانګي وويل ورور ته ووايه چې کله کله چکر وهه زه به يې ګورم

ما ويل سمه ده ورته به ووايم

ووتم پياده روان وم شور د خلکو ګڼه ګڼو وه ډير ښايسته ماحول وو يو ساعت وروسته راته نازنين ميسج وکړو

سلام ګرانه چيرته يې

ما ويل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې يم

ويل يې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه يم

ما ويل سمه ده درزم

ورو ورو روان وم لاړم ورسيدم ميسج مې وکړ

ددوي تفريح ساعت وو نازنين ووتله لاس يې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ماګري يې يو سيټ ته چمن کې ولاړې وي نازنين د هغوي په طرف روان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د نازنین نه لاس خوشي کړ او بیرته مخ په شا روان شولم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته ګوري رازه

ما ویل نازنین دا خه کار نه دې بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دې نور ځم

نازنین وویل خیر دې فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو ستړې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوي په لیدلو ډیر زیاد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسوته د کانتین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانتین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځې دلته دعوت قبلوي که راسره زې ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتې وروسته د نازنین واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړي خلاصیدي نه شي یو تاوان خو درکو

ما ویل ماته تاوان نه راکوي نازنین ته یې ورکوي ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دې زما هرڅه د نازنین دې

نازنین وویل نو بیا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لوري ته باید زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفریح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خدای پاماني یې کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړل چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وڅښه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور خواته مې لاړم هغه مې وليدو ورته مې وويل ځانګه هم راغلې نازنين دې کره ده وخت ناوخت يې خواته زه

د ورور نه مې روان شوم بيرته نازنين دې کره لاړم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وويل لالا مونږ چکر ته اوس يوسه

ما وويل اوس خو غرمه ده لګ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ويل يې سمه ده لالا

لاړل نازنين ته يې وويل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنين زرغونې ته وويل ته لاړه شه فراز ته ووايه چې مونږ هم يوځه ځانګه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنين مور هم ناسته وه ويل يې فرازه مونږ هم يوځه نازنين به د ښار سيل هم وکړي او ساعت به يې هم تير شي

ما ويل زرغونې تاسو بيا خپله لاړي شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړي چې صرف مونږ دريواړه زو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځايولي زرغونې وويل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي کنه

ما ويل لاړي شي خامخا لاړي شي اوس ځې سبا ځې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنين مورته يې وويل امه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وويل تاسو خير دې بله ورځ لاړي شي

ما ورته وويل الله څنګه شوي مورجاني هم پکه کړي

زرغونه د غوصي نه روانه شوه لاړه

کتل مې ځانګه راغله ويل يې وروره مونږ هم چکر ته يوځه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تير شي

ما ورته وويل شيطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووايم چې سبا راشي او تاسو چکر ته يوسي

ځانګه هم لاړه نازنين ميسج وکړو د غم زويه دا څه ضد دې نيولي پريږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نه یې منم نور تر واده پوري زما او ستا د نږدیوالې اړیکه ختمه نه به مې ګوري نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکي کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږي بیرته تور مخونه کور ته راشي

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو څه چکري ووهل کینښتیو کې کیناسو ځانګوګانو کې مو چکري ووهل ډوډۍ مو هملته وخوړه

صدف او حسنا ډیري خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وویل ځې چې نور کورته لاړ شو

هغوې هم روان شول تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وي څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځې لاړي شي خپلي کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوي هرڅه تخته کړي ماړه دې

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لک چای راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لوري خیر دې که چکر ته یې یونوړي چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قراري ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازي کړپ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه یې راباندې وویشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې یې وویل: "موږ یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړې ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنین وویل: "لوبه کوي که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "سمه ده، يوه دقيقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسيدم، ما ورته وويل: "تاسو دلته ويده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنين د لاس په اشاره وويل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځي يې سم کړ، او هغوي لاړل. زه هم ويده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چاى تيار وو، چاى مې وڅښل، او نور مې د نازنين مور او پلار څخه رخصت واخيست. د نازنين مور او پلار ډېر ټينګار وکړ، ما ورته وويل: "ماته د دوه شپو امر شوى وو، او هغه پوره شوې. بيا، هسې هم ځانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخيست او روان شوم. ځانګې وويل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسي. بيا به خفه کيږم، غږ به دې اورم."

ما وويل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګوري، نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغونې وويل: "فرازه، سم موټر کې کينه، خداى مکړه چې څه ونه شي." ما وويل: "سمه ده."

هلې ته راغلم، موټر کې کښېناستم. نازنين ميسج وکړ: "د غم ځويه، لږ خو به دې صبر کړى واى چې ليدلې مې واى."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره وليدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خداى مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وويل: "د الله پام دې وي، نازنين! او څه چې په تقدير کې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووايه."

کور ته ورسيدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې يې کولې. ټولو راته سترې مه شي وويل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کښېناستم. مور مې وويل: "فرازه زويه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تيار کړو، ځکه وخت دومره نه دى، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وويل: "سمه ده، مورى! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دى."

ويل يې: "سمه ده زويه، هو، دا کار ډېر وخت نيسي، بايد اول د دې غم وخورو."

ورور مې وويل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلى شوم، پوه شوم چې سړى په غوصه دى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، بړستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اوني مو د لرگیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنگه خوښه ده؟"

هغوي وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنگ وواهه.

"سلام، فرازه! څنگه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او وروړجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنگ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د منې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنگ نه شي یوازې."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالی ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازې پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ویلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودایي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیوني، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نښانه د هغه چا نه یې،

سترګو کې غړېږي، ګراني، ډېره په ما ګرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دی سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونۍ کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "ګراني، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې لیوني دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ دریواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولري."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډگروال صیب، دا خرچه وگورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته وواېئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لري، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامي سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډگروال صیب، ژوندی اوسی. رازو د ناوی وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوی پسې راشو؟"

ډگروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډگروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوی یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروگرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوی یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروگرام مو په ارامي سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمي ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنگ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترې یا هلته خپل کور کې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښه ونه شي."

نازنين مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازې زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پيښه ونه شي. بل که هر وخت دې يادېده، ته صرف زنګ ووهه، زه به يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لکه تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تياري کو ناوخته دې."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبايل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنګ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لکه تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنګ يې تک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو ګړس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوريده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه وايي ډير لګ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړي او لوګي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواتو اخ نازنين

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولګول دروازي نه خلاصيدل

سرک غاړي ته مې ټيره وکتله راوامي خيسته د موټر شيشه مې پري ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز ګزار مې وکړو چې شيشه ذري ذري شوه په شيشه ننوتم

نازنين خوري ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګيا ووي دروازي يې ورته ونړول

ما نازنين ته بيا چغه کړه خير دې غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلګۍ يې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنين ژوندۍ ده

خلکو دواړه ويستل ششاته موټرو ته يې په منډه کړل موټري بيرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوي وو سر يې په شيشه لګيدلي وو سينه يې هم لګيدلي وه د خولي او پوزي نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کيښود اوښکي مې رواني وي يو وخت مې د نازنين د مخ نه ويني پاکول چې لاس مې کيښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوي نازنين مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه اوجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وخم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيول زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان يو چهارصد بستر شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني ميلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وایې مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوي مو دستي بیړنۍ خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین چې وکتله ډاکترانو وویل الله دي وبښي شهیده شوی

دي سره په ځان پوهه نه شوم اوپه نازنین مې ځان خطا کړو یو چغه او کړیکې شوې یو قیامت جوړ شو ځانګه بې هوه شوه د نازنین مور پلار هغوي هم بې هوه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

د شفخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به یې ژړل ددوي ځوانې ته ددوي د واده جوړې ته چې په وینو کې لت پت شوې وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوځو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلې بچ کونکې الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړې او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړې یې پلارګنې په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زارې کوم په پښو دې لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلې کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړي نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لوري قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوي

مورې فراز هم لا سترګي نه دي غړولي

مور یې وویل رازه لوري لک بیرون ووزه

څنګه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاړي ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتي واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاسي کنه زه هم مړه کیږم خیر دې سترګي خلاصي که

د فیاض هم اوښکي رواني وي زړه یې سلګۍ وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنین پلار ته ووایې چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې ښاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کلیوالو شفخاني ته وړي وي ټول کلی د غم په ټغر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلی ټولي انجوني چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټري ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فیاض پاتي شي

صابر فیاض ته ووای چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دې او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره

صابر کلی ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو میلمنو ته ځاینه جوړ کړي

ټولو کلیوالو خپلي حجري جوړي کړي وي ډوډۍ ګاني یې تیاري کړي وي چاى او اوبه یې امده کړي وو

نږدي ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو

جنازه کلی ته ورسیده او په نیمه شپه په کلی کې چغي کړیکي ژړاګاني ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پیژاندل ورسیدل

د فراض مور ناسته وه سپیني یې تختیدلي وو په مخ یې اوښکي رواني وي مړي مړي یې کتل

د نازنین خویندو ورېو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لوري څومره سختي دي تیري کړي اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکي به یې رواني وي

په همدې چغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپاري واخیستي او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلی هلکان تر لرې کلیو پوري لاړل هر جومات کې یې علانونه وکړل او څه خلک هدیري ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چاى او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکي رواني وي زړونو یې سلګۍ وهلي

څه کم لس بجي شوي خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغوني او ځانګي په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوي او په ځمکه وولیدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغې مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګي ووېل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته ووېل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګي سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلي او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او څانګي سګۍ وهل او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دې ډاکتران څه وایې

د فیاض تره زوي ووېل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګي وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وایې صرف دومره وایې دعا کوي

څانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستل سبق یې شروع کړو سترګي یې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله شپه ناخوبي

فیاض ورته انرژی راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه یې وغوښتل

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولۍ راوړل هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسي د نازنین دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوي ورته تللي واي شپې تیرولو په خاطر

نو زرغونه او څانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورنو ته نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

څانګي او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه نيمي ته ورسيده دوي ويخ وو فياض ورته گرمه کافي راوړله هغه يې اوڅښله فياض ورته وويل تاسي ويدي شي زه دلته ناست يم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانگي وويل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترگو نه خوبونه تختيدلي وو هيڅ چاته خوب نه ورتله

هلته کليوالو د صابر سره ډيره مرسته وکړه هغه يې ټک کار ته نه پريښودو

ورته يې ويلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور يې ودان اتا د ميلمنو لاسونو وينځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ويخه تيره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وويل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم گورو

ټول اوچي شونډې او سري سترگي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب يوړه د څانگي په غيږه کې سر کيښود او په ځان يې روژي کش کړه نيم ساعت به ويده وه چې چغه يې د خولي نه ووته فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د ليونی په شان يې دهليز کې منډه کړه

فياض ونيوله او ورته په ژړا شو څانگي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې وليدو الله تعالی دې خوب رښتيا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بيرته راغله کيناسته

څانگي ته يې خپل خوب وويلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو اواز وکړم

يا الله ته مې دا خوب رښتيا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدايه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهره نيسم

اوړي تړي درديدلي ژړيدلي او الله ته په زارو دريمه شپه پري راغله

فياض ورته وويل تاسو دواړه به يوسم زما د ملگري کور دې ارام به وکړي سهار به بيرته راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په ګور کې غم جوړ دې هغه چې وايي مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو يې په کورني کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وې ټول يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاس شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازې د نازنين دې کورني پاتي شوه چې صابر پري نبنوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او ښانګي ته وويل تاسو نور لاړي شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

ښانګي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلې

ښانګي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاړل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خداى په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د ښانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

ښانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوړه

دشپي لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريږدي ماچي وګوري هغه خه کيږي هغه په ما عتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکې به د حادثي په اړه هيڅ نه وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لاړه د فراز سر يې په خپل غيږه کې ونيولو

فرازه سترګي خلاصي که زه يم زرغونه

فراز خبري نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډير زور سترګي خلاصي کړي او بيرته بندې شي

فياض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنين د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولي

دلته ساعت تير شو فراز سترګي نه غړوي دوه دري ساعته تير شول زرغونې د فراز سر په خپل غيږه کې ايښي
مړي مړي اوښکي تويوي ځان سره لګيا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بيرون څانګه فياض او خپلوان يې د خوشالۍ اوښکي تويوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته يوځل بيا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وايې نازنين سترګي مې نه خلاصيږي

نازنين ته چيرته يې

زرغونه ورته وايې فرازه زه ستا خواکي يم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بيا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر تهووايې په دي بيا څه وشو

ډاکتر وايي انديښنه مه کوي ورو ورو خه کيږي

هغه وګوره ايکسجن يې هم حرکت وکړو د زړه زربان يې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د ايسکجن او د زړه ماشينونو ته ګوري ورو ورو خوشاليږي

يو ساعت وروسته فراز سترګي خلاسوي ګوري چې سر يې د زرغونې په غيږه کې ايښي زرغونه خوشاله شي سر ټيټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختياره اوښکي يې له سترګو لاړي شي

فراز په ډيره سخته ووايې نازنين هغه چيرته ده

زرغونه ورته وايې نازنين کور کې ده خه ده فکر مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

ځانګه او فیاض هم ننوتل ځانګي چې د فراز په سترګو کې اوښکي ولیدي ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسي او خوږیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقط ونکړو له کوټې ووته او یوه چغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلي په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیوني خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندې کړو شکر وباسه دعاګاني وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

ځانګي ورته وویل لک مې پریږده زړه مې بې دمه دې ورور ته نه شم کتلي لږي اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل ځانګي چې اوښکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅښل او لاړه د فراز خواته

وروره څنګه یې

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلي پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکي رواني شوي

ځانګه په سرو سترګو خکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکي یې ورته پاکي کړي

مه خفه کیږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښې وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه خه کیږي تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولي نیشته زما سر خکته کړه

زرغونې یې سر ورته په بالخت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لري که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیري خبري خې نه دې لک ارام وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین نیشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وي ګورم کنه ما ورته یو سي

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوځو ته لک خه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکي رواني شوي

ډاکټر راغې مونږ ته یې وویل تاسو ووزي دیته د ارام ستن کو چې ارامه شي

څانګي وویل ډاکټر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګي ته لاړه شه زه ورسره پاتي کیږم

زرغونه پاتي شوه ډاکټر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلي نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینو تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شویژړاګاني شوي فراز چې د نازنین دې کورني وکته په دیره کې یې کټونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووایه نازنین کومه ده ولي نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چیرته ده زرکوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرې نښود چې په ځمکه ولیږې کلک یې ونیولو

ورونو یې غیږ کې که او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې یې د واده لپاره اخستې وو هغې کې یې واچو

ژر لاړل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوړو ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلې وو سلګې یې وهلې وه مورې زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه ویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګاني یې کول او د زوي د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکي یې رواني وي

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغوني ته وویل لوري ته لاړه شه څانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې تور جاني مه د فراز نه مه شړه ماته خوب نه رازي زه هم کینم

زرغونه پاسیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پوري یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسي حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلي وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتي کیدي

اخیري دغا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لوري تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسي خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړې وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتي

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

ستر ګي به يې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسيدل اودسونه يې وکړل د کورني نور غړي يې هم پاسول د فراز ورونه او ميرويس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټي ته دننه شول فراز پاسيدلي وو تخت ته تکيه وو او لمونځ يې کاوه

په لمانځه کې يې له سترګو اوښکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې وليدو د ډيري خوشالي نه ددوي اوښکي هم رواني شوي

زرغونه يې لاړه خواکي يې کيناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه يې لپه کړل دعا يې کوله او وي ويل

هيڅوک د چا له غمه نه مري

نازنين تا رښتيا ويلي وو وګوره زه ژوندی يم

خو ته پوهيږي چې د هغې مرګ نه دا مرک په زر واري سخت دې

هغه مرک خو دې سترګي پټي کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندې د مرک سختي تيروي

دعا يې وکړه او وي ويل ما د نازنين قبر ته يو سي

مور يې وويل سمه ده زويه خو ځان کلک کړه د تقدير سره جنګ نه کيږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصيب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوي

فياض راغلو چې فراز يې وکتو ورغي غاړه يې ورته ورکړه

فراز وويل ما د نازنين قبر ته يوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنين قبر ته ورغلل

هديري ته په رسيدو او د يو تازه قبر په ليدو فراز په زړه کې سلګو ونيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدي تاسو یوه شیبه لاړ شي

زرغوني دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تیاري کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټي ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانه دا به ستا او د نازنین قیسمت کې وو چې داسي پیښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نیولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولي نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوي جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کیږي مونږ خو زو خو زیه ته نازنین یواځي مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدي شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریږده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیږیم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لاړ شه مونږ سره هملته به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگیو چپي وخلې د سر په ایشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شوندې په غاښونو کلکې نیولې او مخ یې اړولې

لنډه دا چې د نازنین دې کورنۍ روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماښستن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یو څه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلې شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دو سنرګو لپاره د هرڅا خبرې وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرڅا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په شور کې راغې سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

پاتې برخه بیا

د موبایل یارانه 26 برخه

لیکونکی: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني تري څاڅي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای نارازه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ولې مې په دې کارونو زوروې

نه پوهیږم څومره به ژوندې یم پرې میږده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتې یم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږې ځان زړه کلکوې او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوې

غواړې چې د فراز فکر بدل کړې ورته وایې فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوې سبا راشه فکر به دې هم بدل شې او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وویل خورجانې لږې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې خوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلې نه شم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکې ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکې کیدم او د خپلې نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولې شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په ګټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې یو ځیرک درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دي درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یواځینی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبرڅخه بهر پاتې یم. ته څنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اورې، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېره وې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نه غواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرینږدم، زه به تر اخیره هڅه وکم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په ټیټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلي نه شوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته یې چې انګېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړیکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایې فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرزي زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او وروڼو په خاطر ته د ځانګي حالات نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیریږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایې زرغونې دا کوم وړوکې درد او غم نه دې چې داسي په اسانه مې شاه پریږدې کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسي په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوي نازنین او نازنین ته به وایې مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندې پاتي یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او خه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تیري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وايې دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسي خبري نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولي يې واورم

او بيا ځانگي ته ووايي دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنگ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتک هير نه شي

سهار و، د کور په انگړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چاى پياله يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندېښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وگوري.

فراز يو ژور ساه واخيسته، چاى يې پياله يې خلاصه کړه او په بېخيالۍ کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تيارى ونيو، فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلگۍ وې.

کله چې شفخاني ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغبړ نه وروسته يې ورته مينعات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل خه دې ان شاء الله او لک وخت پاتي دې چې مکمل خه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوى ژوند دې درته ډير ډير مبارک وي دا د الله يوه معجزه وگڼه چې ته روغ او ژوندې يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وگورو ان شاء الله بيابه د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي کورني سره دې ډير په مينه وخت تيروه ډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورگانو باندې چې هيڅ يې سترگي له اوښکو اوچي نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وکړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنگونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه خه کوه چې هغه کورته ورشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دي کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې ملګي شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولې، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل درونډ زړه خالي کړ.

زرغونه چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکي بهیدې لاس نه یې ونیو ورته وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوي

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغونې ورته ژر یخني ګرمه کړه د حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو خه وژړل

ددي حالات په لیدو د ټولي کورني سترګي له اوښکو ډکي شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وینځي

حسنا اوبه راوړل او صدف یې په غیږ کې سر ایخي وو

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فیاض ته وویل: که ته وظیفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا ځلویښتي به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوي پري میږدې چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورني ورسره کلک شول چې پاتې شې فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړي او مجبور یې کړي چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په څنګونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز سترګې بيا له اوښکو ډکې شوې

د نازنين مور غوسه شوه زې لاړې شي د فراز زړه نه کيږي چې چيرته لاړ شي

فراز چې دوې ته وکتل ورته يې وويل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ويل لالا دريواړه به زو نور څوک نه وړو

زرغونې وويل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سيوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې يې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بيا هم پر مخ ځي. د نازنين يادونه دې تل وي، خو هغې به هم هيله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته يوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې يې د نازنين غم بيا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته يې سر وښوراوه. دې لحظه کې يې احساس وکړ چې شايد ژوند ته بېرته ورګرځېدل يو څه وي چې نازنين به هم غوښتل.

زمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګيو نه غير نور څه نه وو

زرغونې ته يې وويل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غميزه يې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه يې غوښتل چې يو څه ووايي، يو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وويل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې يو ځل بيا مينه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر يې ټيټ کړ او په دردناکه لهجه يې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بيا مئين شم. زما په زړه کې يوازې نازنين وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مينه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونيسي. زه له ځوانيمرګې نازنين سره داسې ظلم نه شم کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایي کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکې په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکې لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غبر درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه‌شوای ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غبر کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنینې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او ویې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وخایه، څنګه دې اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږیږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروې یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وايي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کښېناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز له تندې نه ښکل کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس، زما دا د تباهی ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

فراز وویل:

"زه پوهېږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شې، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په توګه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر زو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واه. هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې ښنې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل يې،

او فراز ويده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ويښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواړه خوب، مخامخ ورسره ويده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي يې د زرغونې مخ او ګريوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:

"زرغونې... زرغونې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې په لړزيدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دي، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وويل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا ليدلې وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بيا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ريبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتې ده، بيا نه شو تللی.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلی يې؟ يو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې يو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بيل شول. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وويل: "زرغونې، څنګه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بيګانې کار ښښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

"خير دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړي وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وويل: "فرازه، شکر دی چې تا راويښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنين سره د لومړي ځل ليدل ياد شول، چې دواړه همداسې يخ نيولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وويل: "ته راځه، دلته کښېنه." بيا يې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې ياد شول؟"

فراز وويل: "زرغونې، ماته زما او د نازنين لومړنی ملاقات ياد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې يخ نيولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شايد کله چې دوه نابلده روحونه يو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وويل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره يم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله يم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله يو څه بدل شوی يم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډېر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولانې واخله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيگر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانگه، چې د فراز په جدايي ډېره خفه شوې وه، د ليدو سره يې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل يې کړ.

"وروره، اوس څنگه يې؟ دلته راغلی مور دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. يوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ويې ويل: "واه، زما ليونې خورې! ما خو کومه مياشت يا کال نه دی تېر کړی، يوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډير بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانگې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنگ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنين د ځلوېښتي خبرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خبرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "مور به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډير کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خبرات پروگرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم...

زرغونه لگيا وه، د فراز په ويښتانو کې يې گوتې وهلې،

او دا سندره يې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پيل کړه، چې فراز يې د خيالونو دنيا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې دښته کې ښښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیداری احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا ليدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بيا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ريبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کټل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتي ده، بيا نه شو تللی.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلی يې؟ يو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې يو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، مورې منو چې نازنین زمونږ لور وه، خو ته پرې زمونږ نه ډېر وردردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجاني، زه څنگه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته یادیږي."

مورجاني وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجاني، ته لالا ته وایه چې مورې چکر ته یوسي مازیگر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیگر راځي، او مورې به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له مورې نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنگه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیگانې کار ښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خیر دي، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړي وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالۍ به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه څېګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. ځانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز مور هم د هغه په ليدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې يې ونيو او دواړه مخونه يې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بيا يې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډير بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. ميرويس کاکا او رياض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وويل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهيلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنين د څلوېښتې خېرات پيل شو. د نازنين ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، ميرويس کاکا ته وويل: "مورږ به لاړ شو."

ميرويس کاکا او ميرمن يې ډير کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وويل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نيسو، او بيا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو يې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وويل زرغونې يوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وويل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتيا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې يوازې پرېنښودې، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وويل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکي او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااشنايي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران يو څاڅکی په اندازه هم ده. که يو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بيا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار يم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بيرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا يو ځل بيا خوشاله ووينم، او بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړه چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوي."

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکي راغلي، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه. زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنیني د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړي دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره فراز په هديره کې په چغو او سلګو شو، ښه يې وژړل، زړه يې سپک کړ. بيا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ يې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پريووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر يې بيا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه يې، فرازه؟"

فراز وويل: "زرغونې، ښه نه يم. اړيکه بنده که."

زرغونې وويل: "يوه خو ته د غم زوی يې، کله هم خوشاله نه يې."

په دې سره فراز اړيکه بنده کړه. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو يو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بيا ځواب ورنه کړ. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل يې.

يو ساعت تير شو. زرغونې حسنا ته وويل: "ته به د مور جانې په موبايل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسي يې تنګو

حسنا لاړه، د مور جانې نه يې موبايل واخيست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبايل وکتو، ګوري د نازنينې د مور نمبر دې. په ويره کې کټ کې کيناستو او موبايل اوکي کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطايي کې وايي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خير دی؟"

حسنا په ژړا کې بيا وايي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي ني؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، فرازه! پاسه زويه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غيږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيراني سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وريندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازنين ګورم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده پسر پورت دې. نه غواړو چې ځه دربانديې وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه کوم. زه بايد نازنين وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهل او ژړل يې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنين، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدل کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وکړي او والوزي، د ناوزنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاګانې يې کولې.

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سنګار کړ او په طمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلی ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنګ يې وواهه: "نازنين، ور خلاص پريږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنين هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز سا نيولي او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يې په نازنين سترګې ولګېدې، منډه يې کړه، سلګۍ ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنګون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، زما زړه دې له خفگانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا ښکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بيوافا شوي وي چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د څلويښتي خيرات شوي نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړي وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي ميراث ته بلهوهلي ناسته يې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتي شي

زرغونې خاندل نو زما څه گناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوي وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر ټوپک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړي او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو گراني ته پوهيږي چې ما ستا په مرک دومره ژړلي وو چې نور مې سترگو کې اوښکي نه وي

که دا زرغونه نه واي ما ځان وژنه کوله خو دي بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه واي ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړي وو زرغونه پاسيده چاي پسي لاړه

ما نازنين ته وويل گراني زه ډاريږم چې دا خوب مې رښتيا نه شي او تا په رښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

خه نو څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پیدا دي وړم

کینه د غم زویه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیږم زه درم

نازنین مې غیږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل خه فرازه بیا هغه شپه نور څه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لړزه دي وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشي کې یې وڅکونډلم د غم زویه بله خبره دې له خولي وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه میراث خوري

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږې زرغونه او زه داسي رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرک تیر شوي وو اوس مې سترگې خوږې شوي ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنین وویل پاتي شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازې دې

ما ویل نه یوازې ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لک به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوې هم راغلل منډې یې کړل له غاړې مې تاوي شوي دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولې هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلې

زرغونې او نازنین وخاندل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوځه نازنین مخکي او زه ورپسي کوټې ته دننه شوم

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګور که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین خه کلک نیولی وم او خه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلکه چکه ولګوله چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين له شا خوانه کش کړم خا زه خير ديته خفه وي زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې خي په خوشالی سره تيري کړه نوره خوشالي دې ختميږي دومره به دې وکړوم چې دا ميراث خوره دې له ياده اوباسم

ما وويل نازنين ته مې يوځل بيا پريږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنين د لاس نه کش کړم هله زه چې بيا دربانديې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترينه روان شوم

زرغونې نازنين ته وويل د امه لوري کوشش وکه چې د هميشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز کورني ډيره مينه ناکه او خه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او خپلوانو زړونه يې خپل کړي نو ته به بيا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې يواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجوديد کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاسو غوږونو واوره چې رازم او د بني په سره در باندې کينم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنين وخاندل او وي ويل هو نو ته خو په ترپ ناسته يې زما ميراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وويل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلی ته ناوخته ورسيدو په ټوله لاره کې يې کليوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپي ته مو درله د نګريزو پروګرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسيدو ورونو يې حجره جوړه کړي وه څراغونه يې په کې روښانه کړي وو د چايو انتظام يې کړي وو

لږه شيبه وروسته د کلی هلکان سره د نکريزو منګي او رباب سره راغلل

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګاني او سندري شروع کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال ځوانان خو داسي پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به يې وخوړو

دي وخت کې نازنين زنګ ووهو فراز موبايل اوکي کړو

نازنين چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوريدو فراز ته يې وويل ني ني ماته به سندره وايي موبايل دې مخامخ جيب کې واچوه مه يې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وايې

بس خلک چې هرڅه وايې زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايې

فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم درباندې يو کار کوم

نازنين وويل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وويل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ويل هلکانو خه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش يې کړم

زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مينې ديوانه کړم مجنو يې مستانه کړم

ستا مينې ديوانه

ليلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

ليلو خمارو سترګو زه ورک په بيابانه کړم ستا مينې ديوانه

مجنون ويلي ليلي نور مه کوه ګيلي

زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا مينې ديوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيګر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم ستا مينې ديوانه

چې محبوبه دې ځنګوينه وا د غاړي لونګينه نن دي دوران دې

دا دوه سندري مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلې ويسته او په ارامه له حجري ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دې اوسي نه يې ووايه چې ځان امده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغې درته يې وايم

زرغونې غبږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

ما وويل سمه ده زه ځم حجري ته تاسي ويدي شي

لاړم حجري ته هلکانو نکريزي واخيستي او راته يې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو ټه هلکان لاړل او ټه حجره کې ويده شول

ما ترينه اجازه واخيسته فياض مې ورسره پريښودو او زه کور ته دننه شوم ويده شوم

سهار وختي پاسيدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې بايد نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسي تک دې واپس ايله ماښام ته ورسيږو نو د ماښام نه واده شروع کيږي او بله ورځ غرمه ختميږي

ټوله ورځ مو په منډو تيره کړه ماښام ته بيا د نکريزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نيولې وو بيا تر نيمي شپې کيناستو

سهار شو موټري مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټري شوي د کلی څه ځوانان او مشران مو هم واخيستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فياض سره د تره ځوي مې ماما دوه زامن يو څو کليوال پاتي شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راسره شوه ځانګه او ورينداً مې پاتې شول چې ميلمان وو کور کې او بل مازيګر څه خپلوان او کليوالي ښځې او انجوني هم راتلل نو دوي مو د کور لپاره پريښودي

ورور مې ميرويس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر يو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه

ميرويس کاکا ته مو وويل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنين يې کور کې جوړه کينولو ترڅو د نازنين خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنين زرغونه او مور مې شاته سيټ کې کيناستل

دا چې نوره کيسه په خوب کې تيره شوي نه غواړم چې بيا يې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنين ته قران کريم غيږه کې ورکړو چې لوري دا واخله

ورور مې په تره زوی ډير ټينګار وکو چې په لاره کې ډير په ارامه زه همداسي وشول قضا مازيګر کورته ورسيدو

کلی ته په رسيدو زوانانو وسلي ويستلي او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول يو چغه او د خوشالی شور جوړ شو

کليوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسيدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شيرينيو او چاګليټونو باران جوړ شو ليې پلي راوريدله

د موټر نه ښکته شوم نازنين ته مې دروازه خوشي کړه نه ښکته کيده غوښتل يې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګې ته ورکړو ته دا ونيسه چې په غيږه کې ښکته کړم

نازنين پوهه شوه رو يې راته وويل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس يې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بيا د ميو باران شو ما لاس د نازنين مخ ته نيولي وو چې ونه لګيږي

لاړو د ناستې ځای يې جوړ کړي وو هلته کيناستو امپيتري چالانه شوه او ګډاګاني شروع شوي

زرغونه او ځانګه راغلل زه يې هم کش کړم او نازنين يې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دې

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوي وو

ما پسې مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نه شې کولې چې خپلې کور ودانې سره وګورې تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوې

ما سټ وګرو زرغونې خیر دې دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل خه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکې او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهل هلته کور کې هم د تخت شانې مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکې ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهل ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لوري ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لارې شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوې څه خبره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هیڅ هسي دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دي سره نازنین مسکي شوه او زرغونې خه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسي په درز کې شروع وو

شپه نیمي ته رسیدلې وه کور کي ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلی ښځې تللي وي یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راوزي

لږه شیبه وروسته د کوټي نه د خندا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې پسر واخیست

میسج یې وکړ

ګرانه فراز جانه د قانون له مخي نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شي د مور په کوټه کې ارام وکړي سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره کې ارام کوم

پاسیدم انګړ کې مې ټوخي وکړ او د دروازي په طرف مې د تک تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل ځانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ رازه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډیري چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راودې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او ځانګه پوهه شه زه نه درزم

وې لیکل شرم دې د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شې

موبایل مې بند کړه

ګورم چې راپسې یې راته د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخې مې وکړ انجونې له کټوې ووتل ځانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه زې

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسې دا کوم رواج دې

ویل یې بس دا زما رواج دې

زما جیب کې د شلو روپو کاپې ټوله مې ورته ورکړه رانه په خوشالې سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د ځوارلسمې سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او خه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړې نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړې چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وې څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلۍ نه دې لیدلې همداسې راته ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل نازنين خبره د ښايست ده نن که حوري هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرميږي نن ته ډيره ښايسته ښکاري

نازنين کيناسته ځانته يې نږدې کړم او ښکل يې کړم فرازه زما خاونده زما دنيا زما اوجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره يم چې اول يې ته زما ژوند ته راوړلې او بيا يې راته د ټول عمر لپاره راکړي

او بيا يې وويل فرازه رازه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله يو بل ته ورسولو

ما ويل سمه ده رازه زه په لمانځه ودريدم دا هم راغله زما سره جوخته خې لاسته ودريده لمونځ مو وکړو او بيا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نيک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنين زما په ځنګون سر کيښود فرازه ته پوهيږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړي وو ما ويل کله به وي چې زه مې د فراز په غيږه کې سر کيږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وويل نازنين زه ډير خوش قسمته يم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هيڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بيا مو د فاميل خبرې شروع کړې

نازنين وويل بس که فرازه زه په هرڅه پوهيږم ترڅو چې ژوندی يم دا موقه به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکايت وکړي زه به ستا د کورني داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خويندو او ورڼو

ما نازنين له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنين د ښکلولو راغې وي نيولم ما ويل نازنين لک صبر دا ګروپ به ګل کړم بيابه کيسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنين خه ښکل کړم بيا يې سر زما د سر لاندې کيښود او ځانته يې نږدې کړم

پاااااااااااااااااييييييييېي

ملګرو ستاسو د هريو نه له زړه له کومی مننه کوم چې په دې کيسه کې مو ماسره تر اخيره ملتيا وکړه ماته مو ډاډ راکړو کيسه مو خوښه کړه او ترديې ځايه مو راورسوله

رب دې د ټولو هغه ملګرو ارمانونه پوره کړي چې چا چا پوري زړه تړلې اوسي رب مو ټول خپل مقصد او مينه کې کامياب کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه ملګرې چې خپل مرام ته نه دې رسیدلي رب دې ورته صبر نصیب کړي

ملګرو د یو چا په تک ژوند نه ختمیږي کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولټوي ژوند نوري ډیري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو یقین لرم چې داسي یو وخت به درباندې راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني یادونه بلکل ورک شي

رب مو تول خوشاله لره ترڅو چې د یوي بلي نوي کیسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خدای ج سپارم د الله پامان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library